

Καθιστῶ τι ἰσχνόν, ἀδύνατον: Καὶ ἡ μικρότερη ἀδιαθε-
σία τὴν ἀχαμνυνέσκει. Τὸν ἀχαμνυνέσκουνε τὰ βάσανα καὶ οἱ
δουλεῖες. Καὶ ἀμετβ. καθίσταμαι ἰσχνός, ἀδυνατίζω: "Ὅσο
πάσις κι ἀχαμνυνέσκεις, καὶ κρυφὸ μαράζι θά'χης. Τὰ ὀρθύ-
κμα 'ς τὸ κλουβὶ ἀχαμνυνέσκουνε. Πβ. ἀχαμνένω.

ἀχαμνώνω ἀμάρτ. ἀχαμνώνου Θράκ. (Αἰν.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός. Πβ. τὸ ἀρχ. χαυνόω.
Ἀχαμνίζω Α 1, δ ἰδ.

ἀχάνι τό, Ρόδ. Σύμ. ἀχ-χάνι Ρόδ. Σύμ. Τήλ. ἀγ-
χάνι Ρόδ. 'χάνι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ παρ' Ἑσυχ. οὐσ. ἀκάνιον.

1) Ὁ μίσχος τῶν ὀπωρῶν καὶ παντὸς καρποῦ Κρήτ.
Ρόδ.: Τ' ἀχ-χάνιν τ' ἀπ-πιδιοῦ Ρόδ. || Παροιμ. Τὰ μπρός
ἀπὶδία ἔχουν νουρές, τὰ παραπίσω ἀχ-χάνια (τὸ τέλος τῶν
ἡδέων εἶναι πικρὸν) Ρόδ. β) Τὸ προεξέχον, ἡ λαβὴ
πράγματός τινος Ρόδ. 2) Ὁ σκελετὸς τῆς σταφυλῆς
μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ραγῶν Σύμ. Τήλ.: Τρώει τὰ στα-
φύλια μὲ τ' ἀχ-χάνια Σύμ. Συνών. τσάμπουρο.

ἀχαντάκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχαντάκωτους Στερ-
ελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαντακωτός
<χαντακώω.

Ὁ μὴ ἔχων αὐλακα πρὸς διαρροὴν τῶν ὑδάτων.

ἀχα-οὔχα ἐπιφών. Πελοπ. (Ἀκαδ.) κ.ά. ἀχαχούχα
Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἄχ.

Δηλοῖ ἐκπληξιν διὰ δυσάρεστον τι.

ἀχαρα ἐπίρρ. Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Τσακίλ.) Μα-
κεδ. (Κοζ. Σιάτ. κ.ά.) Πόντ. (Σάντ.)—Λεξ. Δημητρ. ἀ-
χαιρα Καλαβρ. (Κοντοφ.) ἀχαρο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαρος (Ι). Τὸ ἀχαιρα κατ' ἐπίδρ. τοῦ
ρ. χαίρω.

1) Χωρὶς χαράν, λυπηρῶς, κακῶς ἔνθ' ἄν.: "Αχα-
ρα περάσαμε τοῖς γιορτῆς Λεξ. Δημητρ. || Φρ. "Αχα-
ρα τὰ ἔχ' (εὐρίσκεται εἰς δύσκολον θέσιν) Ἀδριανούπ. Μόρχειται ἀ-
χα-ρα (ἔχω τάσιν πρὸς λιποθυμίαν) Ἡπ. Τοῦ ῥθι ἀχα-ρα (ἐλι-
ποθύμησε) Σιάτ. Πβ. ἀχαμνὰ 3. 2) Ματαίως Θράκ.
(Τσακίλ.): "Αχα-ρα π'ἀλλήξάμε τόσες μέρες.

ἀχάραγα ἐπίρρ. ἀχάραγα Μέγαρ. κ.ά. ἀχάραγα
σύνηθ. ἀχάραγο Ζάκ. Ἰκαρ. Κεφαλλ. Πελοπ. (Καλά-
βρυτ. Λακων. Μάν. Σουδεν.)—ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 74.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐχάραξε ἀορ. τοῦ ρ. χα-
ράζω.

Πρὶν χαράξῃ, πρὸ τῆς αὐγῆς ἔνθ' ἄν.: "Αχάραγα ξύ-
πησε-σηκώθηκε. "Αχάραγα βγήκε-ἔφυγε κττ. Εἶναι ἀχά-
ραγο ἀκόμα, ὅτι ποὺ κεντρίζουνε τὰ βουνὰ Μάν. Ἀπόλυκε ἡ
ἐκκλησιὰ ἀχάραγο ἀκόμα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἄφρχτα, ἔτι δὲ ἄφρωτα 2, ἀφώτιστα (Ι) 1.

ἀχαράινω ἀμάρτ. ἀχαράινου Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαρος (Ι).

Χάνω τὴν χαράν μου, γίνομαι μελαγχολικός, κατηφής
ἐνθ' ἄν.: Κάτ' ἔπαθι αὐτεῖθ' ἡ ῥ'ναῖκα κι οὐλου ἀχαράιθ'.

ἀχαράκωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.)
ἀχαράκωτους βόρ. ἰδιώμ. ἀχαράωτος Πελοπ. (Κόκκιν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀχαράκωτος. Τὸ ἀχαράωτος ἐκ
τοῦ ἀμαρτ. ἀχαράγωτος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀχάρα-
γος, δι' ὃ ἰδ. ἀχάραχτος.

1) Ὁ μὴ χαρακωμένος διὰ παραλλήλων γραμμῶν,

ἰδίως ἐπὶ χάρτου κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.):
Κόλλα ἀχαράκωτη. Χαρτὶ ἀχαράκωτο. Συνών. καὶ ἀντίθ.
ἰδ. ἐν λ. ἀρρίγωτος. 2) Ἐπὶ ἀμπέλου, ἡ μὴ χαρα-
χθεῖσα εἰς τὸ στέλεχος πρὸς παραγωγὴν μεγάλων ραγῶν
Πελοπ. (Ἀρκαδ. Κορινθ.)—Λεξ. Δημητρ.: "Αχαράκωτη
σταφίδα Κορινθ. 3) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἔγιναν
ἐντομαὶ Ἀθῆν.: Ἐρριξε τοῖς ἐλαιῖς 'ς τὸ λάδι ἀχαράκωτες
καὶ δὲν πότισαν καλά. Συνών. ἀχάραχτος 1.

ἀχαράμιστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαράμιστος<χα-
ραμίζω.

Ἐκεῖνος ποὺ δὲν πῆγε χαράμι, ἥτοι δὲν ἐδαπανήθη
ματαίως: "Αχαράμιστα πῆγαν τὰ λεφτά, ἔπιασαν τόπο.

ἀχαράτζωτος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαράτζωτος<χα-
ρατζώνω.

Ὁ μὴ ἀρτυθεῖς, ἀκαρύκευτος, ἐπὶ φαγητῶν.

ἀχαράτσωτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαράτσωτος<χα-
ρατσώνω.

1) Ὁ μὴ πληρώνων φόρον, ἀφορολόγητος (ἐκ τῆς
παλαιᾶς σημασίας τῆς μὴ πληρωμῆς χαράτσιοῦ, ἥτοι
κεφαλικοῦ φόρου). 2) Ὁ μὴ ὑποβληθεῖς εἰς δαπάνην
ἀκουσίαν: Δὲ μ' ἀφίνει μὲ μὲρα ἀχαράτσωτο.

ἀχάραχτος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
ἀχάραχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀχάραγος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ.)
ἀχάραγος Ἰκαρ. ἀχάραος Ἰκαρ. ἀχάραους Μακεδ.
ἀχάραγους Μακεδ. (Δεσπότης.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀχάραχτος.

1) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἔγιναν ἐντομαί, χαράγ-
ματα, ὁ μὴ χαραχθεῖς κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. κ.ά.): "Αχά-
ραχτη μυλόπετρα-πλάκα κττ. Ἀχάραχτη ἐλαῖα. Ἀχάραγο καρ-
πούζι-πετσὶ-τζάμι. Συνών. ἀχαράκωτος 3. β) Ὁ
μὴ δυνάμενος νὰ χαραχθῇ σύνηθ.: Τὸ σίδερο εἶναι ἀχάραχο.

2) Ὁ μὴ ὑποστάς ἐντομὴν διὰ μαχαριδίου ἡ ξυρα-
φίου πρὸς ἀφαίμαξιν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Τοῦ παιδί' τὸ
κιφάλ' ἀχάραχτον ἔν' Τραπ. 3) Ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβά-
των, ὁ ἄνευ διακριτικοῦ σημείου Ἰκαρ.: "Αχάραον κατοίκι.

β) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου τὰ κέρατα δὲν ἔχουν χαραχθῇ
πρὸς διάκρισιν τῆς ἡλικίας Ἰκαρ.: "Αχάραη αἶγα. 4)
Ἐνεργ. ὁ μὴ χαράξας, ὁ μήπω ὑποφώσκων Λεξ. Δημητρ.:
Φτιάσαμε 'ς τὴν κορφὴ κ' ἦταν ἀχάραγη ἡ μέρα.

ἀχαρβάλιστος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρβάλιστος<
<χαρβαλίζω.

Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔγινε χάρβαλο, ὁ μὴ ἐξαρθρωθεῖς,
ὁ μὴ ἐρειπωθεῖς κυριολ. καὶ μεταφ.: "Αχαρβάλιστο ἐπιπλο-
-σπίτι. Συνών. ἀχαρβάλωτος.

ἀχαρβάλωτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρβάλωτος<
<χαρβαλώνω.

Ἀχαρβάλιστος, ὁ ἰδ.

ἀχάρετος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀχάρετος
ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαρετός<χαίρω.
Ὁ μὴ χαρεῖς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἀπέθανε ἡ
νύφε ἀχάρετος (πρὶν δοκιμάσῃ τὴν χαράν τοῦ συζυγικοῦ
βίου) Τραπ. || Ἄσμ.

Χάρε, τὴ νῆα τὴ σημερ'νὴ νὰ μὴν τήνε πικράνης,
γιατὶ εἶναι νῆα περήφανη κι ἀχάρετη εἶν' ἀκόμα
ἀγν. τόπ.

